

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PRIMA BUSINESS, spol. s r.o.**, Družstevná 1177/8, Komárno, zastúpenej Advokátska kancelária Perhács s.r.o., Jelenec 353, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Nitre sp. zn. 20 Kv 89/24/4400 z 12. decembra 2024 a postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 13Tp/3/2025 zo 16. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. februára 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva garantovaného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv základných a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením krajskej prokuratúry a uznesením Špecializovaného trestného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Avizovanou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka zároveň domáha vyslovenia porušenia základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry a postupom Špecializovaného trestného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd uznesenie krajskej prokuratúry zrušil a vec vrátil krajskej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha zrušenia uznesenia Špecializovaného trestného súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, ako aj zrušenia zaistenia finančných prostriedkov nachádzajúcich sa na bankovom účte identifikovanom v ústavnej sťažnosti. Ďalej žiada, aby ústavný súd vydal krajskej prokuratúre a Špecializovanému trestnému súdu príkaz konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Napokon požaduje priznať jej finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľke boli príkazom bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. V GO-V-417-1/2016 z 11. mája 2016 postupom podľa § 95 ods. 1 a 9 Trestného poriadku zaistené peňažné prostriedky nachádzajúce sa na bankovom účte identifikovanom v ústavnej sťažnosti. Dosiaľ posledná žiadosť sťažovateľky o zrušenie avizovaného zaisťovacieho opatrenia bola uznesením krajskej prokuratúry s poukazom na § 95 ods. 8 Trestného poriadku zamietnutá. Proti uzneseniu krajskej prokuratúry podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola uznesením Špecializovaného trestného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. Jadro sťažovateľkiných námietok tkvie v tom, že zaistenie peňažných prostriedkov môže podľa § 98a ods. 4 Trestného poriadku trvať len po nevyhnutný čas, v úhrne najviac 5 rokov. Keďže sťažovateľkine peňažné prostriedky boli zaistené 11. mája 2016, zaistenie stratilo 11. mája 2021 zákonný podklad. Na uvedenom nemení nič ani prechodné ustanovenie § 567q ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sa § 98a ods. 4 Trestného poriadku (v znení účinnom od 1. januára 2021) nepoužije na príkazy o zaistení majetku vydané do 31. decembra 2020. Takýto výklad je príliš formalistický a nezohľadňuje *ratio legis*. Od momentu zaistenia peňažných prostriedkov do podania sťažnosti proti uzneseniu krajskej prokuratúry pritom uplynulo vyše 8 rokov. Zaistenie trvajúce po tak dlhú dobu vyvoláva neprimeraný zásah do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok. Inštitút zaistenia peňažných prostriedkov by mal byť len dočasným opatrením a nemôže trvať akokoľvek dlho. Sťažovateľka nemá v danom trestnom konaní postavenie obvineného, resp. podozrivého, a nie je jasné, ako mala participovať na tvrdenej trestnej činnosti. Napokon tvrdí nedostatok odôvodnenia záverov konajúcich orgánov verejnej moci v súvislosti s ďalším trvaním dôvodov zaistenia peňažných prostriedkov.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení v sťažnostnom petite tvorený čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu. Uvedenie § 1 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 20 ods. 5 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky. Všetky sťažovateľkou namietané nedostatky v rešpektovaní jej práv však možno zaradiť pod referenčné normy, ktoré sťažovateľka uviedla v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 20 ods. 5 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 351/2025). Obdobné závery platia vo vzťahu k § 1 ods. 2 listiny, ktorý má, navyše, iba technicko-procesný charakter a prakticky ustanovuje právomoc ústavného súdu rozhodovať v konaní o ústavnej sťažnosti aj o namietanom porušení základných práv uvedených v listine. Predmetné ustanovenie listiny teda neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Z tohto dôvodu toto ustanovenie nie je priamo aplikovateľné orgánmi verejnej moci v individuálnych prípadoch (m. m. napr. IV. ÚS 56/2024).

IV.1. K postupu a uzneseniu krajskej prokuratúry:

6. Ak ide o postup krajskej prokuratúry a uznesenie krajskej prokuratúry, platí, že podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný orgán verejnej moci (m. m. napr. III. ÚS 397/2023). Nie je preto v dispozícii ústavného súdu preskúmať postup a uznesenie krajskej prokuratúry, keďže ich už preskúmal na základe sťažnosti Špecializovaný trestný súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (m. m. napr. II. ÚS 684/2025).

IV.2. K postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu:

7. Ústavný súd programovo uvádza, že odôvodnenia na seba procesne nadväzujúcich aktov aplikácie práva orgánov verejnej moci (v danom prípade krajskej prokuratúry a Špecializovaného trestného súdu, pozn.) nemožno posudzovať izolovane, pretože konania, z ktorých predmetné verejno-mocenské akty vzišli, tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania aktov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného právno-aplikačného procesu (m. m. III. ÚS 397/2023, III. ÚS 122/2024). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť uznesenia krajskej prokuratúry a uznesenia Špecializovaného trestného súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v nevyhnutnej spojitosti.

8. Podľa slov sťažovateľky tkvie „jadro“ jej námietok v nespokojnosti s neaplikovaním maximálnej doby trvania zaistenia peňažných prostriedkov uvedenej v § 98a ods. 4 Trestného poriadku s oporou v intertemporálnom ustanovení § 567q ods. 3 Trestného poriadku. Krajská prokuratúra však sťažovateľka korektne vysvetlila, že z uvádzaných ustanovení nepochybné a zrozumiteľne vyplýva, že aj keď zákonodarca zákonom č. 312/2020 Z. z. o výkone rozhodnutia o zaistení majetku a správe zaisteného majetku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovil lehotu trvania zaistenia peňažných prostriedkov, ako aj možnosť jej následného predlžovania, vyňal z pôsobnosti tejto právnej úpravy zaistovacie príkazy vydané pred 1. januárom 2021. V tejto trestnej veci bol príslušný príkaz (bod 2 dôvodov tohto uznesenia) vydaný 11. mája 2016, t. j. pred 1. januárom 2021. Ústavný súd teda nevidí dôvod odkloniť sa od názoru, že na avizovaný príkaz, resp. na zaistenie peňažných prostriedkov sťažovateľky na jeho podklade,

sa lehota trvania 5 rokov nevzťahuje. Len *obiter dictum*, na zdôraznenie správnosti argumentácie krajskej prokuratúry, ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru (m. m. I. ÚS 173/2025) dodáva, že subjektívny pocit sťažovateľky týkajúci sa relevantného právneho predpisu nemôže byť podkladom na to, aby ho konajúci orgán verejnej moci neaplikoval. Inými slovami, aplikácia konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ktoré je relevantné v danej procesnej situácii, nemôže zakladať porušenie základného práva. Navyše, výslovné a nepochybné znenie prechodného ustanovenia § 567q ods. 3 Trestného poriadku produkovaného ku konkrétnej zákonnej zmene týkajúcej sa majetkových zaisťovacích úkonov v trestnom konaní vylučuje jeho ignorovanie. V tomto prípade teda celkom zjavne nešlo o svojvôľu zo strany konajúcej krajskej prokuratúry, resp. Špecializovaného trestného súdu, čo zakladá nevyhnutnosť odmietnutia tejto sťažnostnej námietky ako zjavne neopodstatnenej.

9. V súvislosti s námietkou neudržateľnosti pretrvávajúceho stavu zaistenia peňažných prostriedkov sťažovateľky je primárne potrebné poukázať na uznesenie krajskej prokuratúry. Odtiaľ vyplýva zrejmy úsudok o tom, akým konkrétnym spôsobom mala byť sťažovateľka zapojená do tvrdenej trestnej činnosti. Krajská prokuratúra v podstatnom uviedla, že sťažovateľka „bola v obchodných vzťahoch s inými obchodnými spoločnosťami, napríklad Mabel S.R. I., KENGURU SPEED.TRANS KfT., M. Scognamiglio Salvatore-SO.GE.COM, AQUA Lux Home KfT., SLOVAK PETROLEUM, s. r. o., DOM PUB KfT., Euro Inter Company EOOD, DORAN COMERCE LTD a iné, pričom spoločnosť na jednotlivých dokladoch uvádzala prevzatie tovaru takým spôsobom, ktorý bol v rozpore so skutočnosťou, prípadne k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru na mieste určenia vôbec nedošlo, čo potvrdili aj jednotliví odberatelia. Taktiež zo strany niektorých odberateľov došlo aj k popretiu samotného obchodovania s obchodnou spoločnosťou PRIMA BUSINESS, spol. s r. o., Popísané zistenia pritom korešpondujú aj s kontrolnými závermi daňových úradov. Z ich záverov vyplynulo, že v zdaňovacom období 11/2011, 12/2011 a 9/2012 si predmetná spoločnosť uplatnila nadmerné odpočty bez zákonného dôvodu v úhrnnej výške najmenej 500.000,- Eur. Rovnako bolo zistené, že obchodnej spoločnosti sa priebežne vracali finančné prostriedky z nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty za kontrolované obdobie 8-12/2012. Na základe zisteného skutkového stavu preto možno vyvodiť záver o neoprávnenosti uplatnených nárokov na nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty zo strany spoločnosti PRIMA BUSINESS, spol. s r. o. v zmysle § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.“

10. V kontexte uvádzaných záverov nie je preto neúmerne všeobecný ani názor Špecializovaného trestného súdu o tom, že dĺžka zaistenia peňažných prostriedkov sťažovateľky je vyvolaná komplikovanosťou a rozsiahlosťou danej trestnej veci. Inými slovami, do tvrdenej trestnej činnosti malo byť zapojených množstvo obchodných spoločností, pričom viaceré z nich sú zahraničnými spoločnosťami. Vec má nepochybné cezhraničný rozmer. Sťažovateľka mala na tvrdenej činnosti participovať viacerými spôsobmi. Predbežné dôkazné závery sú pritom opreté o viaceré zdroje a vzájomne korešpondujú. Preto aktuálne nie je dôvod nestotožniť sa so záverom krajskej prokuratúry, že zaistenie peňažných prostriedkov sťažovateľky sa javí naďalej dôvodné, pretože zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že predmetné prostriedky majú pôvod v stíhanej trestnej činnosti a možno ich považovať za výnosy z tvrdenej trestnej činnosti.

11. Keďže peňažné prostriedky zaisťované podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd nespochybňuje, že viac ako 8-ročné zaistenie peňažných prostriedkov koliduje s vlastníckym právom sťažovateľky,

konkrétne s právom užívať majetok. Tento zásah je však vzhľadom na popísané okolnosti ústavne akceptovateľný, dostatočne odôvodnený, je vyvažovaný sledovaným verejným záujmom na vyšetrení štruktúrovanej a zložitej trestnej činnosti s cezhraničným prvkom, na zabránení nakladania s výnosmi zo stíhanej trestnej činnosti, ako aj snahou eliminovať škodu spôsobenú tvrdenou trestnou činnosťou. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu preto ústavný súd vyhodnotil ako zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľky, ktorý má ale zákonný podklad, bol vydaný príslušným orgánom, nie je prejavom svojvôle a vyvedené závery o splnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nesignalizujú nesúlad so skutkovými okolnosťami zistenými krajskou prokuratúrou a Špecializovaným trestným súdom. Avizovaný zásah tak rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv sťažovateľky.

12. Pokiaľ ide o tvrdenie o zbytočných priet'ahoch, ústavný súd akcentuje, že z ústavnej sťažnosti nevyplývajú skutkové informácie o vývoji trestného konania v jeho jednotlivých štádiách a fázach, o realizovaných procesných úkonoch orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov, ba ani špecifikácia prípadných období nečinnosti alebo prípadov neefektívneho postupu orgánov verejnej moci, ktoré by opodstatňovali záver o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. V ústavnej sťažnosti tak v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde absentuje skutková argumentácia, ktorá by konkretizovala všeobecné tvrdenie sťažovateľky (zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) o neefektívnom postupe v posudzovanej kauze. Sťažovateľka nevysvetlila konkrétne momenty postupu orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov, ktoré v rámci vedeného konania považuje za neefektívny či nesústredený postup. Vzhľadom na uvedené musela byť ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá s poukazom na § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

13. Ústavný súd sumarizuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol vo vzťahu k postupu a uzneseniu krajskej prokuratúry podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (bod 6 dôvodov tohto uznesenia). Vo vzťahu k postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu bola ústavná sťažnosť odmietnutá s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená s výnimkou bodu 12 dôvodov tohto uznesenia, kde bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom postulovaných náležitostí.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu